

Arrest

nr. 349 293 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VERBEKE
Koning Albert I laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "*Palestina afkomstig*" te zijn, op 21 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 12 november 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat T. VERBEKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

"1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)" van 12 november 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 26 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 25 september 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat geldig is tot 28 december 2028 (Documenten, stuk 5, nrs. 1 en 2; DVZ-dossier, stuk 7, EURODAC MARKED RECORD). Verzoeker betwist dit niet (NPO, p. 5).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals informatie van UNHCR en Human Rights Watch, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen gerechtigd zijn in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet gerechtigd is in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift niet op een bijzondere kwetsbaarheid die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou gerechtigd zijn in levensomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 25 september 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont aldus ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, aangezien verzoeker in totaal slechts zo'n zes maanden in Griekenland verbleef (NPO, p. 7). Hij verbleef een viertal maanden op verschillende plekken in Athene, waarna hij naar België kwam (NPO, p. 7).

Verder zette de bestreden beslissing pertinent uiteen:

"Ondanks de moeilijkheden, heeft u overigens in Griekenland op verschillende plekken kunnen wonen en werken. Na het verlaten van het opvangcentrum ging u naar Athene (CGVS p. 7). U bent er verschillende keren verhuisd naar andere wijken (CGVS p. 7). Via een café in Omonia vond u een gedeelde kamer met vier mensen (CGVS p. 7). U betaalde €5 per nacht om er te verblijven (CGVS p. 7-8).

U heeft er drie dagen gewerkt (CGVS p. 7). De werkgevers kwamen langs op een plek waar vluchtelingen samenkomen (CGVS p. 7). U heeft ook geprobeerd om ander werk te vinden, maar had schrik dat hierbij uw documenten gestolen zouden worden (CGVS p. 8). Een Palestijnse kennis die al 40 jaar in Griekenland woonde, probeerde u aan een baan te helpen (CGVS p. 6-7). Meestal moest je echter Grieks spreken om aan werk te geraken (CGVS p. 7). U kende een paar woorden Grieks om in het dagelijks leven te gebruiken, maar vond geen werk (CGVS p. 8). U ging ook langs bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening DYP, maar ze vroegen er naar uw AFM en AMKA, wat u naar eigen zeggen niet had (CGVS p. 8)."

"Uit uw verklaringen blijkt verder dat u problemen kende met mensen uit Gaza, die geld van u wilden afpakken (CGVS p. 9). Die mensen dachten dat u rijk was, aangezien ze in de veronderstelling waren dat u de leiding had in het bedrijf in Gaza waar uw vader voor had gewerkt en u over documenten beschikte waaruit bleek dat jullie geld hadden bij Hamas (CGVS p. 10). Ze hebben u meerdere keren proberen te bereiken om het document te verkrijgen en ze stuurden u dreigende berichten (CGVS p. 10). U probeerde hen steeds te vermijden (CGVS p. 10). Na een incident bij uw aankomst in Griekenland hielp een politieagent of bewaker u met de overplaatsing naar een ander opvangcentrum (CGVS p. 10-11). Later heeft u vanwege de bedreigingen geprobeerd naar de politie te gaan, maar ze vroegen u om bewijs (CGVS p. 10). Ter staving van deze problemen legt u bij het CGVS screenshots van berichten voor, waaruit volgens u de bedreiging blijkt (zie administratief dossier). Het is niet duidelijk waarom u deze berichten niet aan de Griekse politie overhandigde teneinde een beroep te doen op de mogelijkheden tot bescherming."

Nochtans zette de bestreden beslissing terecht uiteen dat verzoeker zelfredzaam is en een netwerk heeft:

"Uit de elementen in uw dossier blijkt verder dat u zelfredzaam bent. Zo werkt u momenteel in België als administratief medewerker bij een bedrijf (CGVS p. 4). U legt een attest van uw werkgever voor, waaruit deze tewerkstelling blijkt (zie administratief dossier). U betaalt ook huur voor een appartement, waar u samen met vrienden woont (CGVS p. 3)."

"Uit uw verklaringen blijkt verder dat u kon rekenen op financiële ondersteuning van uw familie. Uw oom bezorgde u €200 om mee naar Athene te reizen (CGVS p. 7). Ook uw neef en zus hielpen u (CGVS p. 7). Voor uw reis van Griekenland naar België kocht uw neef het ticket (CGVS p. 11)."

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker beschikt over voldoende zelfredzaamheid en een netwerk en aldus keuzemogelijkheden heeft om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

9. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste

drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

10. Verzoeker verwijst naar het feit dat hij in België werkt en legt een arbeidscontract neer. Verzoeker stuurt met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

11. In zoverre verzoeker poneert dat hij familie heeft die verblijfsrecht heeft in België, merkt de Raad op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht wordt, rekening houdend met de concrete situatie die voorligt en de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker.

12. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog en een aanvullende nota neergelegd ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 22 april 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker in zijn aanvullende nota ter terechtzitting heeft aangebracht. Hoewel de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, zoals de RSA-rapporten van september

2025 en maart en april 2026, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar het elementen van het verzoekschrift, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.4. Verzoeker legt in zijn aanvullende nota van 5 mei 2026 een psychologisch attest neer van 7 januari 2026 (stuk 1). Het attest stelt o.m. dat verzoeker zich in een ernstig belastende psychische toestand bevindt. Deze toestand is duidelijk verslechterd na de negatieve beslissing in zijn asielprocedure in België. Na de negatieve beslissing is er sprake van angstklachten, slapeloosheid, aanhoudend piekeren, innerlijke spanning, somberheid, verlies van veiligheidsgevoel, verlies van motivatie en gevoelens van machteloosheid. De onzekerheid over de gerechtelijke procedure verhoogt de druk aanzienlijk. Zijn angst voor terugkeer naar Griekenland houdt verband met eerdere ervaringen aldaar. Verzoeker legt tevens Whatsappberichten neer met vertaling waaruit blijkt dat hij in Griekenland trachtte tewerkstelling te zoeken (stuk 2), alsook dreigberichten via Whatsapp met vertaling (stuk 3).

Na grondig onderzoek van deze stukken oordeelt de Raad dat hoewel verzoeker psychologische problemen heeft, wat overigens louter gebaseerd is op zijn eigen subjectieve verklaringen bij de psycholoog, dit op zich niet volstaat om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er verder op dat het bestaan van medische noden en zelfs een verschil in de kwaliteit van de gezondheidszorg tussen lidstaten niet volstaat om een dergelijk risico aan te tonen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de voor hem noodzakelijke zorgen, noch dat deze zorgen daar volledig onbestaande of ontoegankelijk zouden zijn.

De bijgevoegde Whatsapp-screenshots waarin verzoeker om werk vraagt kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de beschikking van 22 april 2026. Verzoeker wordt immers niet verweten geen tewerkstelling te hebben gezocht in Griekenland. De beschikking zet integendeel uiteen dat verzoeker, ondanks zijn moeilijkheden in Griekenland, op verschillende plekken heeft kunnen wonen en werken in Griekenland.

De voorgelegde screenshots van Whatsapp-dreigberichten hebben verder slechts een beperkte bewijswaarde, gelet op het feit dat dergelijke berichten eenvoudig te manipuleren of te ensceneren zijn en niet op een objectieve wijze kunnen worden geverifieerd. Ten overvloede blijkt uit de inhoud dat het louter om niet-geconcretiseerde dreigementen gaat, die op zich onvoldoende zijn om een reëel en persoonlijk risico aan te tonen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.5. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting nog verwijst naar recente rechtspraak (van de Verenigde Kamers) van de Raad, is een verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.6. In zoverre verzoeker ter terechtzitting verwijst naar zijn situatie in België en dat hij hier familie heeft, stuurt hij met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP